

spejler Lyset sig i dem, saa at man ikke kan faa noget Indtryk af Farvernes Valører, man ser kun et Slags Glansbillede, hvor man vel kan se Tegningen, men hvor Farvernes Værdier gaa tabt paa den Maade, Væggen er anbragt, og det uagtet Malerierne hænge saaakraat, som her er angivet. Trede Medlemmer ville selv kunne overbevise sig herom ved at gaa derop og se paa enkelte Billeder f. Eks. et Billede af Giordano og en Kristusfigur, jeg tror af Heemskerk, og mange, mange andre; jeg fremhæver blot disse, for at de kunne se, hvorledes Forholdene ere. Dernæst kommer jeg til Sidevæggene i de samme Lokaler. De ere inddelte i tre Stykker, et Stykke Væg nær ved Vinduismuren, dernæst er en ligesaa stor Døraabning og saa et Stykke fra Døraabningen over til Bagvæggen. Man vil straks se, at der, hvor det bedste Lys falder i Bygningen, ere de store Døraabninger anbragte, og der kunde Kunstværkerne jo ikke finde Plads. Sidevæggene fra Bagvæggen til de store Døraabninger ere forholdsvis mørke, medens det Stykke af Sidevæggen, der gaar fra Døraabningen til Vinduene, enten delvis er skarpt belyst eller ligger i fuldstændigt Mørke, saaledes at, hvis der hænger nogenlunde store Billeder paa Væggen der, vil en Del af dem komme til at ligge næsten i fuldstændigt Mørke, saaledes at den ikke kan ses, medens en anden Del ligger i Glanslys. Jeg skal saaledes nævne et Billede af Rump, fordi det hænger paa den nævnte Maade; det har ikke kunnet lykkes mig at se, hvad dette Billede forestiller. Jeg har dog faaet det Indtryk, at det maa være et Skovstykke; men da den ene Tredjedel af Billedet ligger absolut i Mørke, medens de øvrige Dele ligge i knitrende Lys, forstyhdes Indtrykket ganske. Saaledes har Arkitekten altsaa dannet Værelsernes Vægge, at det bedste Lys er kommet til at falde der, hvor Døraabningerne ere, medens de andre Steder ere mørke. Jeg vil ikke tale om Lokalerne Grimhed, da jeg ikke vil ind paa det æstetiske; men Farverne paa Vægge og Loft er rigtignok nærmest rædelsfulde og minde ofte om Tapetpapir til 10 Oreullen. Den arkitektoniske Forbindelse mellem Vægge og Loft er ligeledes slem; men det betragter jeg som en Biting, uagtet det dog ogsaa er ret uheldigt for et Kunstmuseum. Gaa vi saa fra 1ste Sal til Stueetagen, antydede jeg allerede, at Lokalerne der ere bestemte til Udstøbningsmuseum, og der falder det straks i Øjnene, at der ikke er et eneste Sted i disse Lokaler, i hvilke store Relieffer eller store Frontogrupper kunne faa Sidelys, det er alt sammen fuldt Planlys, saaledes

at Kunstværkerne for en stor Del ville tabe deres Værdi. Jeg skal, for ikke at blive vidtløftig, kun fremdrage en enkelt Ting her, nemlig den, at Arkitekten har bygget en Sal til kæmpemæssige Rytterstatuer, men der er det ejendommelige ved denne Sal, at de Rytterstatuer, der kan være Tale om at skaffe Udstøbninger af, nemlig de to Hovedværker i den italienske Renaisssancekunst (Verrocchio og Donatello), ikke kunne staa i Salen, fordi den er for lav. Hvis man under en af disse kæmpemæssige Statuer vil stille en Forhøjning paa en halv Alen — og det høje Tings ærede Medlemmer ville indrømme, at en Forhøjning paa en halv Alen ikke er meget lige over for en kæmpemæssig Rytterstatue — vil Salen være et Kvarter for lav, og hvis man giver Statuerne en Forhøjning paa et Kvarter, vil Hovedet gaa i et med Loftet. Under disse Forhold kan man saaledes ikke anvende Salen til det, den har været bestemt til. — Foruden Malersamlingen og Udstøbnings-samlingen findes der endnu i denne Bygning en tredje Samling, nemlig Kobberstiksamlingen. Det slaar enhver, naar man kommer ind i denne Samling, at der maa være noget galt med Pladsen. Kobberstiksamlingen havde tidligere sine Lokaler paa Prinsens Palæ. Billederne henlaa dels i Skuffer, dels vare de udstillede i Stabe. Jeg har ikke talt, hvor mange Stabe der paa den Maade var anvendt i Prinsens Palæ, men det er mig klart, at der i det ny Lokale af Mangel paa Plads i det mindste er udstillet en Snæs Stabe færre end i det Lokale, hvorfra Billederne ere komne.

Man kunde saaledes blive ved at fremdrage Række paa Række af Mangler. De, jeg her har fremdraget, ere, som man vil indse, dog ret betydelige. Der er ingen Plads til Forøgelse, ja ikke en Gang Plads til det gamle; der er slette Lysforhold og Jugtighedsforholdene synes ikke heldige. Jeg skal dog endnu fremdrage en eneste Ejendommelighed. Den har ingen stor Betydning ved Siden af det, jeg har omtalt, men den er saa karakteristisk. I Kjøbenhavn's største Trapperum er der foroven et omlobende Galleri. Den Del, der strækker sig langs med Facaden, er en mørk Gang, en Slags Kærlighedssti, og unge nyforlovede, der komme for at udvikle deres æsthetiske Sans paa Museet, have allerede opdaget denne mørke, fredelige og stille Gang. Midt i denne Kærlighedssti er der et rundt Vindu, og hvis man vil staa op paa en Forhøjning, har man fra dette Vindu en aldeles dejlig Udsigt over Trætoppene i Rosenborg Have, garneret af en